

Работата бѣше много тежка, защото трѣбваше да отиваме на нивитѣ въ ранна сутрина и да стоимъ тамъ цѣль день. Слънцето ни печеше, капвахме отъ умора; гладъ и жажда ни мжчеха . . . Ала не можехме да си отдѣхнемъ нито единъ часъ; едва задремешъ, или седнешъ—и хитритѣ птици една следъ друга на-кацватъ по нивата. Освенъ това надзираваха ни стари негърки, които, като шибнѣха съ камшика, накарваха да скочи и най-мързеливиятъ и най-уморениятъ.

Щомъ навършихъ десетъ години, животътъ ми се измѣни. Баща ми ме взе подъ свой надзоръ. Той ме учеше на всичко, което трѣбваше да зная, за да се браня отъ враговетѣ и да си изкарвамъ прехраната. Дадоха ми лжкъ и стрели и ме караха да се упражнявамъ на стрелба въ цель. Понѣкога скриваха въ клонитѣ на високо дърво обѣда ми или закуската ми, и азъ трѣбваше да го съборя съ стрели, или да се изкатеря по грамадното плъзгаво стѣбло.

Когато се научихъ да стрелямъ доста добре, започнаха да ме учатъ да хвърлямъ асагаи, — единъ видъ копие, за чието хвърляне се изисква голѣма сръчностъ. За всѣка несполука ме биеха.

Но това не бѣше нищо въ сравнение съ лова на риба. Трѣбваше по цѣль день да гребя съ лопатитѣ, а за да си почивамъ—да влача тежка мрежа и да чистя риба. Често пжти огромнитѣ морски вълни превръщаха лодката ни и тогава трѣбваше плавайки да се спасява живота, да се намѣсти пакъ лодката, да се събератъ падналитѣ въ водата вещи. За щастие, азъ плувахъ като риба и винаги лесно се отървавахъ въ такива случаи.

Следъ три-четири години азъ бѣхъ изучилъ всичко и съседитѣ гледаха на мене като на голѣмъ мжжъ. Майка ми сжщо ме почиташе като мжжъ, но баща